

Spicy dates

(de doorbraak)

Eenakter

Nine Van Haute

Lid: Sabam
Vta
Opendoek

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tekstboekjes en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

SABAM

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel

Brochures te verkrijgen bij:

Nine Van Haute

Platanenlaan, 47

2940 Hoevenen

Tel: 03/664.02.43

e-mailadres: nine.van.haute@pandora.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en /of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Spicy Dates,

Scène 1 (heden: bij Bert en Sonja thuis. Het is middag)

(Bert komt thuis van zijn werk.)

Bert: Sonja? Sonja!

Sonja: (op)Bert?

Bert: Je hebt het dus toch gedaan.

Sonja: Ja.

Bert: Tevreden? Ik ben op het matje geroepen. Ze waren er allemaal, Van Langendonck, Willis, Van de Ven, enfin heel het directiecomité. Ik had je gevraagd te wachten.

Sonja: Ik kon niet wachten. Je weet waarom.

Bert: Nu kan ik het je allemaal uitleggen.

Sonja: Te laat.

Bert: Doe niet zo belachelijk.

Sonja: Ik wil scheiden.

Bert: Scheiden?

Sonja: Ik heb een verhouding met Wim.

Bert: Wat?

Soja: Al vier maanden. (begeeft zich richting slaapkamer)

Bert: De schoft. Sonja, wacht! (volgt Sonja off, gestommel)

Sonja: Nee Bert, nee! Niet doen! Asjeblief... Nee! (er klinkt een schot)

Scène 2 (heden: verhoorkamer)

Bert en Patrick zitten in de verhoorkamer. De assistent heeft een laptop en een dossier bij zich.

Inspecteur: (op, gaat zitten. Patrick geeft hem een blad uit het dossier. Inspecteur leest het.) Laat eens kijken. Van het begin graag.

Bert: Dat meent u niet. Ik heb het al allemaal verteld.. aan uw collega's. Ze hebben alles genoteerd.

Inspecteur: Ik wil het allemaal nog eens horen.

Bert: Ik ben moe. Het was een ongeval. Ik ben onschuldig.

Inspecteur: Dat zeggen ze allemaal. Vertel me over gisterenavond. Dan is de ruzie begonnen, toch?

Bert: Ja. Gisterenavond kwam ik thuis van mijn werk...

Scène 2 vloeit over in Scène 3

(Flashback: Bij Bert en Sonja thuis. De dag voor de moord)

(Sonja is op. Bert komt 's avonds, niets vermoedend, thuis van zijn werk.)

Bert: Avond schat. (wil af naar zijn werkkamer)

Sonja: Bert!

Bert: Even mijn mailbox opendoen. Ik verwacht belangrijke resultaten.

Sonja: Wacht.

Bert: Straks, aan tafel, ik moet eerst...

Sonja: Ik wil praten, nu.

Bert: Ik heb echt geen tijd, strakjes.

Sonja: Overuren.

Bert: 't Zal ooit wel eens beteren zeker.

Sonja: Miranda!

Bert: Miranda? Leuke naam... moet ik haar kennen?

Sonja: Slank, blond, jong... vulgair.

Bert: Sonja ik weet niet waar jij naar toe wilt.

Sonja: Spicy Dates!

Bert: *Sonja, wat wil je me eigenlijk zeggen?*

Sonja: Geen spelletjes Bert. Ik heb harde bewijzen.

Bert: Jij spreekt in raadsels.

Sonja: Klein foutje gemaakt. (zwaait met een visakaart)
Vergeten dat je vrouw bij de bank werkt?

Bert: Wat is dat?

Sonja: Jouw visakaart. Ik heb ze nagetrokken. 425 euro op Spicy Dates. Wim heeft Miranda opgespoord en ik heb de slet aan de lijn gehad.

Bert: Wim? Wat heeft Wim hiermee te maken?

Sonja: Ik kon toch zelf niet naar die hoer stappen.

Bert: Wat brabbel jij daar allemaal. Jij bedoelt dat ik...
(lacht) een meisje?

Sonja: Een escorte.

Bert: (lacht nog steeds) Sonja, dat geloof je zelf toch niet? Stel je voor, ik een... Dat is de joke van het jaar.

Sonja: Vind je?

Bert: Dat moet een vergissing zijn. Waarschijnlijk heeft ons "bankmadame" een verkeerd nummer ingetikt of zo.

Sonja: Ik heb helemaal geen verkeerd nummer ingetikt. Trouwens, die Miranda kon jou perfect beschrijven. Ze wist zelfs van jouw "Raspoetientje".

Bert: Nee, dat kan niet.

Sonja: Tot in het kleinste detail.

Bert: Ik moet kotsen.

Scène 3 vloeit over in scène 4

(heden: verhoorkamer Bert, inspecteur en Patrick op)

inspecteur: Uw Raspoetientje?

Bert: Ik wil het er niet meer over hebben.

Inspecteur: In orde, dan vragen we het wel aan Miranda, of hoe heet ze ook al weer.

Bert: Goed, ik euh..., ik heb euh..., verdomme. Sonja plaagde mij er altijd mee. Als ze gedronken had. Ook op feestjes. Ik haat feestjes.

Inspecteur: Ik vroeg: "Uw Raspoetientje, wat is dat?"

Figurant: (lach moeilijk te beheersen, geeft een blad aan de inspecteur en wijst aan)

Inspecteur: (leest) Heeft een wrat op zijn l... (tegen de assistent) Patrick, zo schrijf je dat niet. Formuleer dat een beetje serieus. Patrick is een beginneling, moet nog veel leren.

Bert: Correctie, het is geen wrat. Eerder een knobbel..., een goedaardig gezwelletje. (figurant kan moeilijk zijn lach bedwingen)

Inspecteur: Patrick! Dat zullen we dan zo noteren, ja?

Scène 4 vloeit over in scène 5

(flashback: Bij Bert en Sonja thuis. Zij zetten hun gesprek verder)

Sonja: Daar sta je versteld van hé? De betaling klopt, de beschrijving klopt, het pikant detail klopt en jij durft beweren dat je nergens van af weet.

Bert: 't Is één grote vergissing. Je had Wim er niet mogen bij betrekken.

Sonja: Wim heeft mij aan het denken gezet. Je collega wist dat die zogezegde overuren een dekmantel waren.

Bert: Hoe kan Wim dat weten. Hij blijft nooit één minuut langer dan strikt noodzakelijk. Het werk interesseert hem niet.

Sonja: Het interesseert hem wel. Maar jij bent een egotripper. Een controlefreak die zijn jongere collega geen kans geeft om zich te ontplooien en om initiatieven te nemen.

Bert: Het enige initiatief dat hij neemt, is achter de vrouwen aan zitten. Wim is een rokkenjager.

Sonja: Dat is smerig, een smerig verzinsel. Wim is een fijne kerel... een grote steun. Hij begrijpt me.

Bert: Sonja, kalmeer een beetje. Ik heb nu geen pasklaar antwoord. En wat mijn overuren betreft, enfin, we zitten voor de doorbraak.

Scène 5 vloeit over in scène 6

(heden: verhoorkamer Bert, de inspecteur en Patrick op)

Inspecteur: De doorbraak?

Bert: De doorbraak, ja. Zoals ik al zei, ik ben bioloog in een farmaceutisch onderzoekcentrum. Wij zoeken naar een gen i.v.m. diabetes. De meeste resultaten moeten op het juiste moment afgelezen worden, anders geven ze een vertekend beeld. Vandaar die overuren. Het is belangrijk. U moet weten dat mijn tweelingbroer Stan, suikerziekte had sinds zijn vijfde. Door de schommelingen van de suikerspiegel werd hij, en dat geldt voor alle diabetici, meerdere keren per dag, onwel. Hypo's, hypens, comatoestanden en stuipen, schering en inslag, vooral toen hij nog klein was en tijdens de puberteit. Twee insulinespuiten per dag. Ik hoor Stanny nog huilen, elke dag opnieuw, als moeder de injectienaald boven haalde. Mama hilde zachtjes mee. Een domper op heel ons gezinsleven. De sukkelaar moest constant in het gareel lopen. Diabetici die niet opletten kunnen blind worden, hun lichaam takelt af, anders kunnen dichtslibben, soms met de dood tot gevolg. Terwijl ik alles kon eten en doen wat ik wou, heb ik nooit echt kunnen genieten. Schuldgevoelens! Voor Stan was het leven geen lolletje. Ik weet, dit doet niets ter zake maar de doorbraak moet er komen, zo snel mogelijk. Het is een absolute must. Er zijn er zoveel die wachten. Ook kinderen.

Scène 6 vloeit over in scène 7

(flashback: Bij Bert en Sonja thuis. Ze zetten het gesprek verder)
Sonja: Je hebt mij schoon voorgelogen. Altijd maar gezanik over Stan. Het is laag, zeer laag. Je gebruikte de ziekte van je broer en het streven naar de doorbraak om afspraakjes te versieren. Om naar de hoeren te lopen. Overuren noemen ze dat.

Bert: Sonja, rustig, asjeblief, je moet me tijd geven.

Sonja: Tijd geven? Al 17 jaar zit professor Bert Roelands op de grote doorbraak te wachten. En weet je waarom? Omdat meneer bij de hoeren zit. Heel dat biologisch proces waar hij al zo lang voor ijvert, zit niet in de proefbuisjes in zijn lab, maar in het proefbuisje tussen zijn benen. Je bent een klootzak.

Bert: Zo vulgair ken ik jou niet.

Sonja: Je moeder zaliger moest het weten. Morgen stap ik naar meneer Van Langendonck.

Bert: Wat heeft Van Langendonck hier mee te maken?

Sonja: Ik moet de boekhouder toch op de hoogte brengen. Vroeg of laat komt hij er toch achter.

Bert: Waar achter?

Sonja: Het verwondert mij dat meneer Van Langendonck het misbruik nog niet heeft opgemerkt.

Bert: Je bedoelt dat de visakaart van mijn werk gebruikt werd?

Sonja: Doe niet onnozel.

Bert: Sonja, je moet wachten. Houd alles binnenskamer. Ik moet nadenken. Doe geen stomiteiten en ga niet naar Van Langendonck.

Sonja: Ik kan geen risico lopen Bert. Als regioverantwoordelijke van de middenstand kan ik niet langer wachten. Je weet hoe het gaat in het dorp. Roddels zijn nooit ver weg. Als ik zwijg kan ik het wel schudden. Ze zullen mij op de bank ook verdenken.

Bert: Verdenken?

Sonja: Gesjoemel.

Bert: Niemand kan iets bewijzen.

Sonja: Het is voldoende dat er geroddeld wordt om mijn job te verliezen.

Bert: Ze kunnen jou niet ontslagen als er geen bewijzen van medeplichtigheid zijn.

Sonja: Dat is waar, maar een vertrouwenspersoon die in opspraak komt, wordt op een zijspoor gezet. Naar 't klassement of zo. Het is al en paar keer gebeurd. Mij houd je niet tegen.

Bert: Morgen praten we verder, als je weer voor reden vatbaar bent. Je moet wachten, asjeblief? Doe geen domme dingen. Nu ga ik eerst mijn mailbox opendoen en dan moet ik nog terug naar het werk. Oké?

Sonja: Doe haar de groeten.

Bert: De groeten?

Sonja: Aan die leuke Mirandolina. En voortaan slaap jij op de bank. Alsof dat veel zal uitmaken. "Vanavond niet schat, het is te laat schat, ik ben te moe schat." Er was een andere schat die plezier aan jouw Raspoetientje beleefde.

Bert: Sonja hou op.

Scène 7

Heden: verhoorkamer. (Bert, inspecteur en Patrick op)

Inspecteur: U ging gisterenavond terug naar uw werk, veronderstel ik.

Bert: Nog even om de parameters opnieuw in te stellen.

Inspecteur: Hoe laat kwam u thuis?

Bert: Ongeveer 11 u.

Inspecteur: (kijkt op het beeldscherm van assistent) 23 uur, 11 uur is voormiddag. Daar moet je op letten Patrick. Sorry, waar was ik gebleven?

Bert: Ik kwam om 23 uur thuis, ik heb nog enkele grafieken bekeken en heb me op de bank gelegd.

Inspecteur: Waar was uw vrouw?

Bert: Ze sliep al... veronderstel ik.

Inspecteur: Heeft u haar nog gezien.

Bert Nee.

Inspecteur: En vanmorgen?

Bert: Ook niet. Ik ben gaan werken.

Inspecteur: En toen?

Bert: Ik wou eerst met Wim een stevig woordje wisselen.

Inspecteur: Wat zei Wim.

Bert: Hij had zich ziek gemeld, de leugenaar.

Inspecteur: U had geen vermoeden waar hij was?

Bert: Absoluut niet.

Inspecteur: En toen?

Bert: Omstreeks 11 uur...

Inspecteur: (tegen figurant) Patrick, nu is het 11 uur. (tegen Bert) Sorry.

Bert: Omstreeks 11 uur werd ik op de boekhouding geroepen. Sonja had 's morgens een onderhoud gehad met Van Langendonck. Ze had de bankuittreksels bij als bewijsmateriaal en zij heeft het fantastisch verhaal over Miranda, in het lang en in het breed verteld.

Inspecteur: En uw superieuren geloofden uw vrouw?

Bert: Ik denk het wel, maar ik heb hun negatieve houding in de hand gewerkt. Ik kreeg geen woord over mijn lippen. Ik was volledig van de kaart. Hun woorden klonken alsof ze van heel ver kwamen. Ik hoorde vaag "sancties" en dat ik op de promotie niet meer moest rekenen. Ze moesten een betrouwbaar en respectabel persoon hebben om deze functie in te vullen.

Inspecteur: Promotie?

Bert: Ik was de meest kanshebbende kandidaat voor de benoeming tot afdelingshoofd.

Inspecteur: Een mooie promotie.

Bert: Wat kan mij die promotie schelen. Ik was dat al lang vergeten. De doorbraak is wat telt, we staan er zo goed voor. Ik kreeg zo'n angst dat, door heel die affaire, de doorbraak in het gedrang zou komen. Mijn

God, u moet mij laten gaan. Ik moet absoluut voort kunnen werken. Ik moet naar het lab. Nu!

Inspecteur: Kalm maar... rustig. Een beetje water? Of een sigaret?

Bert: Nee, nee dank u.

Inspecteur: Gaat u rustig verder.

Bert: Ik wist dat Wim aasde op die promotie en nu was de weg vrij. Wim hield van aanzien en het financieel voordeel wou hij uiteraard ook meepikken. Het begon mij allemaal te dagen. Wim had mij er ingeluisd.

Inspecteur: Vertel verder.

Bert: Wim heeft "Spicy Dates" betaald met mijn visakaart. Daar ben ik zeker van.

Inspecteur: Waarom?

Bert: Om mij in opspraak te brengen... de benoeming.

Inspecteur: Hoe kon hij die betaalkaart bemachtigen?

Bert: Dat was niet moeilijk. Ik ben nogal slordig moet ik eerlijk toegeven. De kaart zit altijd in mijn jasje en dat jasje laat ik overal rondslingeren. Wim betaalde die Miranda om een valse verklaring af te leggen.

Inspecteur: En de gedetailleerde beschrijving?

Bert: Er staat een foto in het lab, van onze zilveren bruiloft. Wim zal hem getoond hebben, veronderstel ik.

Inspecteur: En hoe kon ze weten van jouw... bobbeltje? (figurant lacht weer) Patrick!

Bert: Sonja, Wim, Miranda?... (Patrick kan zich niet bedwingen) Die kerel moet inderdaad nog veel leren.

Inspecteur: Ja Patrick, dit krijgt nog een staartje. Waar waren we gebleven? De directie heeft u dus op het matje geroepen?

Bert: Zoals ik al zei, heb ik niet veel kunnen uitbrengen. Ik ben toen onmiddellijk naar huis gegaan.

Inspecteur: Hoe laat?

Bert: Ongeveer euh... op de middag. Sonja had mij duidelijk nog niet verwacht.

Inspecteur: Dat veronderstel ik, ja.

Bert: Ik wou haar alles uitleggen. Maar ze wou niet luisteren. Ze vertelde me dat ze wou scheiden. Eerst lachte ik ermee. Ze vertelde me dat ze een verhouding had met die schoft. Moet u weten, Wim was 17 jaar jonger dan mijn vrouw. Maar zij dacht dat ze nummer één was op zijn verlanglijstje, terwijl die smerige flierefluiter altijd omringd was door ordinare stoeipoezen. Hij had mijn vrouw gebruikt en misbruikt om mij te vernederen en te onttronen.

Inspecteur: Onttronen? De benoeming bedoelt u.

Bert: Ja. Ik werd misselijk, ik kon gaan kotsen. Sonja vluchtte naar de slaapkamer. Ik ging haar achterna om haar alles uit te leggen. Het was niet meer nodig. Wim zat halfnaakt op ons bed. Hij rookte een sigaretje. Mijn stoppen sloegen door. Ik nam de revolver uit de commode...

Inspecteur: En toen heeft u geschoten.

Bert: Nee, het was helemaal de bedoeling niet om te schieten. Ik wou, onder dreiging van de revolver, Wim dwingen alles aan mijn vrouw op te biechten.

Inspecteur: En die revolver?

Bert: Was van mijn vader. Papa zit in het rusthuis.

Inspecteur: Heeft Wim alles opgebiecht?

Bert: Daar kreeg hij de kans niet toe. Sonja raakte in paniek. Ze dacht dat ik echt wilde schieten. Ze probeerde het pistool afhandig te maken maar het ding ging af. Het was een dodelijk ongeval. Ik ben geen moordenaar. U moet mij geloven. U moet me laten gaan.

Inspecteur: We zullen horen wat uw vrouw, in verhoorkamer twee, te vertellen heeft.

Einde